

Ο ΑΒΑΖΟΣ ΜΑΣ

ΓΡΑΨΑΝΤΕ οί ημετέριδες πώς στο σκέδιο της Κυβέρνησης γιά τή μεταρρύθμιση τοῦ Συνταγματικοῦ ζήτη, ἐπιδίχει καί κάποια διάταξη ποῦ περιορίζει τή λευτεριά τοῦ Τύπου. Ἄν αὐτό εἶναι ἀληθινό, ἀξιῶμαι πρὶν ἀποφασίσῃ ἡ Βουλὴ τέτοια μεταρρύθμιση νὰ καλοσκεφτῇ τὸ πρόβλημα. Ὁ ρωμαϊκὸς τύπος βέβαια δὲ βρίσκεται σὲ καλὰ χεῖρα, τουλάχιστο ὁ περισσότερος. Αὐτὸ ὅμως δὲ θὰ πῇ πὼς εἶναι κατ'ἀλλήλου μέσο ἡθικοποίησης καὶ ἀνθρωποῦ τοῦ Τύπου ὁ περιορισμὸς τῆς λευτεριάς του. Κι ἂν ἀκόμα παραδεχτοῦμε πὼς ἡ σημερινὴ ξεστρωσιά τῆς δημοσιογραφίας μας ἔφερε κακὰ ἀποτελέσματα σὲ ὀρισμένους περιπτώσεις, πάλι δὲν εἶναι ἀρετὴ γιὰ νὰ δέσουμε τὴ γλῶσσα τοῦ Τύπου. Προτιμότερα εἶναι τὰ κακὰ τῆς ἀπόλυτης λευτεριάς, ἀπὸ τὰ κακὰ ποῦ μπορεῖ νὰ φέρῃ γενικά τὸ γκρόμισμα τῆς λεύτερης γνώμης. Τεταννία τῆς σκέψης καὶ τῆς ιδέας εἶναι βιβαρώδημα ποῦ δὲν παρτάζει στὰ σημερινὰ χρόνια, γιατί εἶναι ἴδια καταστροφὴ τῆς πρώτης βύσσης τοῦ πολιτισμοῦ.

Οἱ ὁμοῶς οὖν πὼς ἡ Δικαιοσύνη στὴν Ἑλλάδα πᾶσι κατὰ διαβολόν. Σὲ τοῦτο φρεσὶα γταῖνε οἱ δικαστικοί, ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ποῦ τὴ μοιράζουν σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς συναλλαγῆς. Γι' αὐτὸ δὲ θὰ εἶταν περιττὴ τόση μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἀναθεωρητικῆς βουλῆς νὰ φημιστῇ ἡ ἀναστολὴ τῆς ἰσορροπίας τῶν δικαστῶν καὶ νὰ κριθῇ ἀπὸ μιὰ κατ'ἀλλήλου ἐπιτροπὴ, ὅχι μονήριμ ἡ ἐπιστημονικὴ τους ἱκανότη, μὰ καὶ ὁ χαραχτήρας καὶ ἡ αἰτομικὴ τους ἀξία, ποῦ ζητιάζουν βιωτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλο προσόντο. Γιατί οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς σημερινούς δικαστὲς μας μύρνανε σὲ σόσια τῆς Δικαιοσύνης μὲ κομφαριές καὶ μέγα κ' ἔχουν σιγίφεια νὰ καλλιστοιῶνται τὰ μέσα καὶ νὰ πληθαίνουν τὲς κομφαριές σὲ βάρος τῆς Δικαιοσύνης, γιὰ νὰ σιγουράρουν προβιβασμούς καὶ θέσεις. Ὅπως μὲ τέτοια Δικαιοσύνη, δὲν μπορεῖ νὰ θεμελιωθῇ κράτος. Ἡ ἀναστολὴ τῆς ἰσοβιότητος ποῦ πρώτος ἐγγήρσε τὴν ἀνάγκη τῆς ὁ δικηγόρος κ. Ἀλέξανδρος Μιλιωνῆς μὲ ἀξιόλογο ἄρθρο του, πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς χλιολόγητης ἀνορθώσεως.

ΤΙΣ τελευταῖες μέρες πάλι ἀκουστήσανε φασαρίες γιὰ στρατιωτικὰ κλήματα. Στὴ Ρερμοσίονη συχνὰ ὅλα τὰ πράγματα καραγκοζιλεύονται, καὶ δὲν εἶναι παράξενο πὼς καὶ ἡ περιέργεια ἐπανάσταση τοῦ στρατοῦ ἄρχισε νὰ γίνεται ἀντικείμενο κομωδίας. Μὰ ποτέ δὲν περιέλαμνε καὶ τέτοια κομωδία νὰ παίζεται ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν στρατό. Ἐξὸν ἂ νομίσῃ πὼς ὁ κομωδικὸς εἶναι ἓνα μῦζωμα κατ'ἀλλήλου γιὰ νὰ ταλανίζεται μὲ τὲς διάφορες ἰδιωτροπίες τοῦ αἰαθιοῦ, ποῦ ἀγωνίστηκε καὶ ἀγωνίζεται νὰ φορτώσῃ στὴ φούντα τὸν ὅποιον μιστοῦς καὶ γαλόνια μπορεῖ νὰ κρατήσῃ. Ἀς κοιτάξῃ μονάχα νὰ δέσῃ τὴ φούντα στέρεα καὶ νὰ τὴν κἀμῃ μεταξολύωστη μήπως κἀμῇ μέγα ἀπὸ τὸ πολὺ φούτωμα σπᾶσῃ.

Ἀν μπορεῖ πιά κανεὶς νὰ μένει καρτωμένος στὴ θέση του σὰ σεῖται ἡ γῆ· πᾶσι ἡ μπροστὰ ἢ πίσω.

ΤΟΥΑΣΤΟΥΗΣ

Πάντα μπροστά. Τοῦ ἡ τάνουνε πολλοὶ γιὰ λίγοι, ἐκείνοι καὶ μετενοὶ καὶ διαλεμένοι, ὅσοι βιαστὰν, γιατί ἔχουν μὲς στὰ πλευρόνια τους πνοὴ τοῦ ἀέρα τοῦ δικοῦ του.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς λίγους κ' ἓνας ἀπὸ τοὺς μετρημένους καὶ ὁ Ἀδάξος μας. Τὰ Πατήσια θάψανε τὸ περασμένο Σχολάτο τὸ γιατρό τους τὸν ἀκούραστο, τὸν πονόφυχο, τὸν καλόγνωμο, τὸ φιλόηρωπο. Ἐμεῖς ὅμως χάσαμε καὶ κλαίμε τὸν Ἀδάξο μας, ἓναν ἀπὸ τοὺς λίγους μας καὶ ἀπὸ τοὺς διαλεχτούς μας, τὸ συναγωνιστὴ μας τὸν ἀγαπημένο, τὸν ἄηρωπο μὲ τὸ ξάστερο μυαλὸ καὶ μὲ τὸ διακμαντένιο τὸ χαρραχτήρα· τὴν ποῦ παγινιδιάρα καὶ τὴν ποῦ γλεντζέδικη πέννα ποῦ φανεριόθηκε τὰ τελευταῖα τοῦτα χρόνια στὰ νεσελληνικά τὰ γράμματα.

Θυμοῦμαστε πόσο τονέ χαρήκαμε ὅτα μᾶς πρωτόρησε, κρυμένος στὸ ψευτόνομα τοῦ Judas Errant, μὲ τὰ τραγουδάκια, κ' ὕστερα μὲ τὰ γλεντζέδικά του τὰ δηγήματα, τὰ πρώτα πρώτα χρόνια τοῦ «Νουμά». Τοῦ ζητήσαμε τὸ ἀληθινὸ του τὸνομα, καὶ αὐτὸς μᾶς ἔδωσε ἓνα ψεύτικο, ἓνα τάχα παρανόμι ἀληθινέ, καὶ καὶ τοῦ γράφαμε καὶ μὲ καίνο τὸ παρανόμι μᾶς ἀπαντοῖσε. ἓνα δυὸ χρόνια ἀλάκκιρα, ὅταν ξαφνικά μιὰ πρωτοχρονιά, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἀξέχαστο δῆγημά του «Μπῆχαν κλέφτες στὸ μαντρί», μᾶς ξεφανέρωσε, μ' ἓνα γραμμικάκι του χαριτωμένο, πὼς εἶναι ὁ Ἀδάξος, ὁ σοφὸς Πατησιώτης γιατρός, ὁ ὕψηγητῆς τῆς Ὀφθαλμολογίας στὸ Πανεπιστήμιο—ἓνας σοβαρὸς δηλ. ἄηρωπος, ἀφροσωμένος στὴν ἐπιστήμη του καὶ στὴ δουλειά του, ποῦ μποροῦσε νὰ περάσει καὶ γιὰ σχολαστικὸς σ' ἓναν ποῦ δὲν τὸν ἔξερε καὶ σ' ἓναν ποῦ δὲν πρόσσεχε στὴν προδότρα τσακινιά τῆς ματιᾶς του. Ἐξῆπνα μάτια, φλόγαρα μάτια, γιομάτα φλόγα καὶ γιομάτα χαλσούνη καὶ γιομάτα εἰλικρίνεια.

Ὅση σκληρόδα ἔδειξε ἡ Φύση στὸν ἐξωτερικὸ τὸν ἄηρωπο, μὲ τόση ἀπλοχεριὰ σκέρπισε τὰ ξετίμητα τὰγαθὰ τῆς στὸν ἄηρωπο τὸν ἐσωτερικόν. Τὸ κορμί του δὲν τὸ γνοιόστηκε καθόλου ἡ Φύση· τὸ χαραχτήρα του καὶ τὴν ψυχὴ του γνοιόστηκε. Καὶ τὸν ἐσωτερικὸν Ἀδάξο τὸν ἐπλασε ἠρωτο, τὸν ἐπλασε ἀληθινόν Ἀπόλλωνα.

Τὸ «μέσα πλούτος» του τὸ εἶδαμε μεῖς καὶ τὸ χαρήκαμε, ἐμεῖς, δηλ. οἱ λίγοι, οἱ δυὸ τρεῖς, ποῦ τονέ γνωρίσαμε ἀπὸ κοντά, ἀπὸ παραπολὺ κοντά. Οἱ ἄλλοι ἂς φάξουνε τὰ δηγήματά του, ξεχωριστὰ τὸ «Μπῆχαν κλέφτες στὸ μαντρί» καὶ τὸ «Στὸν Κάδο», νὰν τὸ βροῦνε. Γιατὶ στὰ δηγήματά του αὐτά, κάτω ἀπὸ τὴ γητεύτρα ἀφροντισιά γιὰ τὸ τέχνηκὸ ξετύλιγμα τῆς ὑπόθεσης καὶ κάτω ἀπὸ μιὰ